

Warszawa, dnia 17 września 2024 r.

Poz. 1373

OBWIESZCZENIE
MARSZAŁKA SEJMU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 11 września 2024 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy – Prawo celne

1. Na podstawie art. 16 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1461) ogłasza się w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst ustawy z dnia 19 marca 2004 r. – Prawo celne (Dz. U. z 2023 r. poz. 1590), z uwzględnieniem zmiany wprowadzonej ustawą z dnia 16 czerwca 2023 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1598 oraz z 2024 r. poz. 852) oraz zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem 4 września 2024 r.

2. Podany w załączniku do niniejszego obwieszczenia tekst jednolity ustawy nie obejmuje art. 19 i art. 23 ustawy z dnia 16 czerwca 2023 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1598 oraz z 2024 r. poz. 852), które stanowią:

„Art. 19. 1. Do postępowań w sprawie wydania wiążących informacji o pochodzeniu, zwanych dalej „WIP”, przedłużenia użycia, cofnięcia i unieważnienia WIP i wiążących informacji taryfowych, zwanych dalej „WIT”, oraz odwołań składanych od tych rozstrzygnięć, wszczętych i niezakończonych przed dniem 1 stycznia 2024 r., stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 4, w brzmieniu dotychczasowym.

2. Przepis art. 73e ustawy zmienianej w art. 4 stosuje się do postępowań w sprawie przedłużenia użycia, cofnięcia i unieważnienia WIP i WIT oraz odwołań składanych od rozstrzygnięć w sprawie WIP i WIT, wszczętych od dnia 1 lipca 2024 r.”

„Art. 23. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 lutego 2026 r., z wyjątkiem:

- 1) art. 3 pkt 1, 3 i pkt 5 w zakresie art. 299g § 2 i art. 299h § 2, art. 7 pkt 2 oraz art. 10, które wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia;
- 2) art. 1 pkt 8, 9, 10 i 14 oraz art. 14, które wchodzi w życie z dniem 1 września 2023 r.;
- 3) art. 1 pkt 4 i 5, art. 4–6, art. 7 pkt 1 i 3, art. 9 i art. 18–21, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2024 r.;
- 4) art. 1 pkt 7 lit. e, pkt 13 lit. b w zakresie art. 106h ust. 2 i 4, pkt 24 w zakresie art. 106ni ust. 1–3 i 5–7 i pkt 30, które wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 2026 r.”.

Marszałek Sejmu: *S. Hołownia*

Załącznik do obwieszczenia Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej
Polskiej z dnia 11 września 2024 r. (Dz. U. poz. 1373)

USTAWA

z dnia 19 marca 2004 r.

Prawo celne¹⁾

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa reguluje w zakresie uzupełniającym przepisy prawa unijnego:

- 1) zasady przywozu towarów na obszar celny Unii Europejskiej, zwanej dalej „Unią”, i wywozu towarów z tego obszaru,
- 2) zasady postępowania z towarami objętymi Wspólną Polityką Rolną,
- 3) sposób przekazywania informacji do celów ewidencji i statystyki dotyczącej obrotu towarowego z państwami członkowskimi Unii

– oraz związane z tym prawa i obowiązki osób, a także uprawnienia i obowiązki organów celnych.

Art. 2. Wprowadzenie towaru na obszar celny Unii lub jego wyprowadzenie z tego obszaru powoduje z mocy prawa powstanie obowiązków i uprawnień przewidzianych w przepisach prawa celnego, jeżeli przepisy prawa, w tym ratyfikowane umowy międzynarodowe, nie stanowią inaczej.

Art. 3. Ustawa ma zastosowanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, chyba że umowa międzynarodowa stanowi inaczej.

Art. 4. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) terytorium kraju – terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) terytorium państwa trzeciego – terytorium państwa nienależącego do Unii;
- 3) unijny kodeks celny – rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiające unijny kodeks celny (Dz. Urz. UE L 269 z 10.10.2013, str. 1, z późn. zm.²⁾);
- 4) rozporządzenie wykonawcze – rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/2447 z dnia 24 listopada 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania niektórych przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 ustanawiającego unijny kodeks celny (Dz. Urz. UE L 343 z 29.12.2015, str. 558, z późn. zm.³⁾);
- 4a) rozporządzenie delegowane – rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/2446 z dnia 28 lipca 2015 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 w odniesieniu do szczegółowych zasad dotyczących niektórych przepisów unijnego kodeksu celnego (Dz. Urz. UE L 343 z 29.12.2015, str. 1, z późn. zm.⁴⁾);
- 5) Rozporządzenie ustanawiające wspólnotowy system zwolnień celnych – rozporządzenie Rady (WE) nr 1186/2009 z dnia 16 listopada 2009 r. ustanawiające wspólnotowy system zwolnień celnych (Dz. Urz. UE L 324 z 10.12.2009, str. 23).

Art. 5. 1. Przepisy art. 134 ust. 1 oraz art. 267 ust. 1 unijnego kodeksu celnego stosuje się odpowiednio do przemieszczania towarów pomiędzy terytorium kraju a pozostałą częścią obszaru celnego Unii, którymi obrót podlega na mocy przepisów krajowych, przepisów unijnych lub umów międzynarodowych zakazom lub ograniczeniom, a także do przemieszczania towarów, których nabycie wewnątrzspółnotowe lub dostawa wewnątrzspółnotowa podlega opodatkowaniu podatkiem akcyzowym.

2. W przypadku uzasadnionego przypuszczenia lub stwierdzenia naruszenia przepisów mających zastosowanie do towarów, o których mowa w ust. 1, organ celny, w sprawach nienależących do jego właściwości, niezwłocznie zawiadamia właściwe organy nadzoru i kontroli, które podejmują stosowne działania. Jeżeli jest to uzasadnione, organ celny może również w takim przypadku zatrzymać towar i niezwłocznie przekazać go tym organom.

¹⁾ Dane dotyczące ogłoszenia aktów prawa Unii Europejskiej, zamieszczone w niniejszej ustawie – z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej – dotyczą ogłoszenia tych aktów w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej – wydanie specjalne.

²⁾ Zmiana wymienionego rozporządzenia została ogłoszona w Dz. Urz. UE L 287 z 29.10.2013, str. 90.

³⁾ Zmiana wymienionego rozporządzenia została ogłoszona w Dz. Urz. UE L 87 z 02.04.2016, str. 35.

⁴⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 69 z 15.03.2016, str. 1, Dz. Urz. UE L 87 z 02.04.2016, str. 35 oraz Dz. Urz. UE L 111 z 27.04.2016, str. 1.

Art. 6. (uchylony)

Art. 7. (uchylony)

Art. 8. (uchylony)

Art. 8a. 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w drodze rozporządzenia:

- 1) wnioski, do których stosuje się alternatywne wymogi dla danych w stosunku do wymogów określonych w załączniku A do rozporządzenia delegowanego, oraz alternatywne wymogi dla danych zamieszczanych w tych wnioskach;
- 2) wnioski, do których stosuje się wymogi dla danych określone w załączniku 12 do rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2016/341 z dnia 17 grudnia 2015 r. uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 w odniesieniu do przepisów przejściowych dotyczących niektórych przepisów unijnego kodeksu celnego w okresie, gdy nie działają jeszcze odpowiednie systemy teleinformatyczne, i zmieniającego rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/2446 (Dz. Urz. UE L 69 z 15.03.2016, str. 1), zamiast wymogów dla danych określonych w załączniku A do rozporządzenia delegowanego;
- 3) wnioski inne niż określone w pkt 1 i 2, dla których w unijnym prawie celnym nie określono szczegółowych wymogów dla danych zawartych w tych wnioskach, a także takie wymogi;
- 4) wymogi dla danych zamieszczanych w deklaracji do czasowego składowania, powiadomieniu o przybyciu oraz powiadomieniu o powrotnym wywozie;
- 5) dokumenty załączane do wniosków, deklaracji i powiadomień, o których mowa w pkt 1–4.

2. Przy wydawaniu rozporządzenia, o którym mowa w ust. 1, bierze się pod uwagę standaryzację i ułatwienie formalności celnych.

Art. 9. Termin przechowywania dokumentów i informacji, o którym mowa w art. 51 ust. 1 unijnego kodeksu celnego, wynosi 5 lat.

Art. 10. 1. Na wniosek eksportera lub nadawcy towaru świadectwa pochodzenia towarów wywożonych z terytorium kraju są wystawiane przez organy celne, chyba że ratyfikowane umowy międzynarodowe stanowią inaczej.

2. Świadectwa potwierdzające niepreferencyjne pochodzenie towarów, o którym mowa w tytule II w rozdziale 2 w sekcji 1 unijnego kodeksu celnego, dotyczące towarów wywożonych z terytorium kraju mogą być wystawiane również przez inne podmioty upoważnione na podstawie odrębnych ustaw.

3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowe wymogi, jakie powinien spełniać wniosek o wystawienie świadectwa potwierdzającego niepreferencyjne pochodzenie towaru, oraz to świadectwo,
- 2) wzór świadectwa potwierdzającego niepreferencyjne pochodzenie towaru i wniosku o jego wystawienie,
- 3) sposób i tryb wystawiania przez organy celne świadectwa potwierdzającego niepreferencyjne pochodzenie towaru – mając na uwadze zapewnienie kompletności informacji niezbędnych do udokumentowania niepreferencyjnego pochodzenia towaru oraz ułatwienie formalności celnych.

Art. 10a. 1. Wymiana informacji z organami celnymi drogą elektroniczną, w szczególności deklaracji lub zgłoszeń, jest dokonywana przez Platformę Usług Elektronicznych Skarbowo-Celnych, zwaną dalej „PUESC”.

2. Wymiana informacji, o której mowa w ust. 1, wymaga uprzedniej rejestracji na PUESC oraz przedstawienia organowi celnemu dokumentu potwierdzającego zakres uprawnień do korzystania z usług oferowanych na PUESC.

2a. Adwokat, radca prawny i doradca podatkowy mogą sami uwierzytelnić odpis dokumentu, o którym mowa w ust. 2. Odpis takiego dokumentu może również uwierzytelnić osoba uprawniona przez przedsiębiorcę posiadającego pozwolenie na korzystanie ze statusu upoważnionego przedsiębiorcy lub pozwolenie na stosowanie uproszczeń w rozumieniu przepisów celnych, jeżeli uprawnienie takie wynika z treści przedstawionego organom celnym upoważnienia dla tej osoby. Organ celny może w przypadku wątpliwości zażądać okazania oryginału dokumentu, o którym mowa w ust. 2.

2b. Jeżeli odpis dokumentu, o którym mowa w ust. 2, został sporządzony w formie dokumentu elektronicznego, jego uwierzytelnienia dokonuje się, opatrując odpis podpisem, o którym mowa w art. 10b ust. 1. Odpis dokumentu jest sporządzany w formatach danych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 18 pkt 1 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2024 r. poz. 307 i 1222).

3. (uchylony)

Art. 10b. 1. Dokumenty elektroniczne przesyłane organom celnym podpisuje się kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym, podpisem osobistym lub zaawansowanym podpisem elektronicznym weryfikowanym za pomocą certyfikatu celnego albo zapewnia się w inny sposób możliwość potwierdzenia pochodzenia oraz integralności przesłanych danych w postaci elektronicznej, jeżeli w przepisach wydanych na podstawie art. 3b § 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2023 r. poz. 2383 i 2760 oraz z 2024 r. poz. 879) minister właściwy do spraw finansów publicznych umożliwił podpisywanie określonych dokumentów w taki sposób.

2. Decyzje i inne dokumenty wydawane przez organ celny w postaci elektronicznej podpisuje się kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym, podpisem osobistym lub zaawansowanym podpisem elektronicznym weryfikowanym za pomocą certyfikatu celnego.

3. Dokumenty w postaci elektronicznej, inne niż decyzje, mogą być opatrywane zaawansowaną pieczęcią elektroniczną organu celnego. Przepisu ust. 2 nie stosuje się.

Art. 11. W celu ustalenia wartości celnej stosuje się bieżące kursy średnie walut obcych ogłaszane przez Narodowy Bank Polski.

Art. 12. (uchylony)

Art. 13. (uchylony)

Art. 13a. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w drodze rozporządzenia, dla procedur specjalnych, o których mowa w art. 210 lit. b–d unijnego kodeksu celnego, w przypadku przeniesienia na terytorium kraju praw i obowiązków osoby korzystającej z procedury, szczegółowe warunki lub tryb takiego przeniesienia, a także wzór dokumentu stosowanego przy takim przeniesieniu, mając na uwadze zapewnienie skutecznego dozoru celnego.

Art. 13b. 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z właściwym ministrem może upoważnić, w drodze rozporządzenia, inne organy administracji rządowej do wykonywania niektórych zadań organów celnych określając szczegółowy zakres upoważnienia tych organów oraz miejsca, w których wykonują one zadania organów celnych.

2. Organom administracji rządowej przy wykonywaniu zadań, o których mowa w ust. 1, przysługują prawa i obowiązki organów celnych.

Rozdział 2

Wprowadzanie towarów na obszar celny Unii i regulowanie sytuacji towarów

Art. 14. Towary mogą być wprowadzane na obszar celny Unii lub wyprowadzane z tego obszaru przez przejścia graniczne otwarte dla danego ruchu, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej.

Art. 15. 1. (uchylony)

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw transportu może, w drodze rozporządzenia, wyznaczyć trasy przewozu do właściwego miejsca, o których mowa w art. 135 ust. 1 unijnego kodeksu celnego, trasy wyprowadzenia towarów poza obszar celny Unii, o których mowa w art. 267 ust. 1 unijnego kodeksu celnego, a także określić:

- 1) sposób poruszania się i przemieszczania towarów po tych trasach;
- 2) przypadki i warunki, które powinny zostać spełnione, aby przewóz towarów oraz ich wprowadzenie i wyprowadzenie mogły odbywać się poza wyznaczonymi trasami.

3. Przy wydawaniu rozporządzenia, o którym mowa w ust. 2, bierze się pod uwagę przepisy dotyczące ruchu turystycznego, ruchu przygranicznego, obrotu pocztowego lub ruchu o mało istotnym znaczeniu ekonomicznym, a także potrzebę zabezpieczenia towarów przed ich usunięciem spod dozoru celnego.

Art. 16. (uchylony)

Art. 17. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, urzędy celno-skarbowe oraz podległe im oddziały celne, w których są dokonywane czynności przewidziane przepisami prawa celnego w zależności od rodzaju towarów lub procedur celnych, którymi mogą być obejmowane towary. Rozporządzenie powinno uwzględniać możliwość sprawowania dozoru celnego i kontroli celnej.

Art. 17a. 1. Organ celny może udzielić osobie mającej siedzibę na terytorium kraju i posiadającej możliwość wykonywania regularnych przewozów międzynarodowych pozwolenia na korzystanie z procedury TIR.

2. Organ celny może udzielić pozwolenia na uproszczenie przy obejmowaniu towarów procedurą TIR, które polega na umożliwieniu upoważnionemu nadawcy w procedurze TIR samodzielnego otwierania procedury tranzytu TIR bez przedstawiania towaru i karnetu TIR organowi celnemu w urzędzie celnym wyjścia. Pozwolenie określa szczegółowy sposób korzystania z tego uproszczenia.

3. Uproszczenia, o którym mowa w ust. 2, nie stosuje się, jeżeli procedura tranzytu TIR została otwarta poza terytorium kraju. Uproszczenie ma zastosowanie wyłącznie w sytuacji, gdy dotyczy objęcia karnetem TIR w pierwszym urzędzie celnym wyjścia na terytorium kraju.

4. Do udzielenia pozwolenia, o którym mowa w ust. 2, stosuje się odpowiednio warunki określone w art. 191 rozporządzenia delegowanego. Do oceny spełnienia kryteriów, o których mowa w art. 39 lit. a, b i d unijnego kodeksu celnego, stosuje się przepisy art. 24, art. 25 i art. 27 rozporządzenia wykonawczego.

5. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, dane wymagane we wnioskach o udzielenie pozwoleń, o których mowa w ust. 1 i 2, oraz dokumenty załączane do tych wniosków, a także szczegółowy sposób korzystania z uproszczenia, o którym mowa w ust. 2, mając na uwadze ułatwienie formalności celnych oraz zapewnienie skutecznego dozoru celnego.

Art. 18. (uchylony)

Art. 19. 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe wymogi, jakie powinno spełniać zgłoszenie celne, w tym dokonywane z wykorzystaniem systemu teleinformatycznego, dokumenty, które mogą być wykorzystywane w charakterze zgłoszenia celnego, oraz dokumenty dołączane do zgłoszenia celnego. W rozporządzeniu należy w szczególności określić rodzaje i wzory dokumentów, które mogą być wykorzystywane w charakterze zgłoszenia celnego, sposób dokonywania zgłoszeń celnych dokonywanych z wykorzystaniem systemu teleinformatycznego oraz wymogi dotyczące dokumentów dołączanych do zgłoszenia celnego. Rozporządzenie powinno uwzględniać różne formy dokonywania zgłoszenia celnego.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w drodze rozporządzenia, dokumenty, na podstawie których odbywa się przewóz przesyłek pocztowych wprowadzanych na obszar celny Unii i wyprowadzanych poza ten obszar, oraz tryb przedstawiania towarów i dokonywania zgłoszeń celnych w obrocie pocztowym realizowanym przez operatora wyznaczonego, mając na uwadze specyfikę obrotu pocztowego, ułatwienie formalności celnych i zapewnienie skutecznego dozoru celnego.

3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej i ministrem właściwym do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy tryb wprowadzania na obszar celny Unii i wyprowadzania poza ten obszar, a także obejmowania procedurą celną i powrotnym wywozem okrętów wojennych i wojskowych statków powietrznych oraz wyposażenia i sprzętu jednostek wojskowych i jednostek organizacyjnych służb podległych ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych lub nadzorowanych przez tego ministra, mając na uwadze prawidłową realizację obrotu towarowego oraz ułatwienie formalności celnych.

Art. 20. Zgłoszenie celne lub zgłoszenie do powrotnego wywozu dotyczące towaru niemającego charakteru handlowego wprowadzanego na obszar celny Unii lub wyprowadzanego z tego obszaru, dokonywane przez podróżnych, powinno być złożone najpóźniej w chwili przystąpienia organu celnego do kontroli celnej.

Art. 21. 1. Organ celny odmawia, w postaci papierowej lub elektronicznej, przyjęcia zgłoszenia celnego, wskazując przyczyny odmowy, jeżeli:

- 1) zgłoszenie nie odpowiada wymogom formalnym przewidzianym w przepisach prawa celnego, określającym formy dokonania takiego zgłoszenia, wymagane dane oraz dołączane do niego dokumenty;
- 2) nie są spełnione warunki do objęcia towaru wnioskowaną procedurą celną;
- 3) objęcie towaru wnioskowaną procedurą celną nie może nastąpić z powodu obowiązujących zakazów lub ograniczeń.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do zgłoszenia do powrotnego wywozu.

Art. 21a. (uchylony)

Art. 22. (uchylony)

Art. 23. 1. Zgłaszający oblicza i wykazuje w zgłoszeniu celnym kwotę należności przywozowych lub wywozowych.

2. (uchylony)

3. (uchylony)

4. (uchylony)

5. (uchylony)

Art. 24. 1. Towary zwolnione przez organ celny powinny zostać podjęte w terminie 30 dni od dnia ich zwolnienia.

2. W szczególnie uzasadnionych przypadkach termin ten może zostać przedłużony na wniosek osoby zainteresowanej.

Art. 25. (uchylony)

Art. 26. 1. Wolne obszary celne mogą być tworzone na wniosek w celu:

- 1) ułatwienia międzynarodowego ruchu tranzytowego towarów, w szczególności w portach morskich, lotniczych, rzecznych lub miejscach przyległych do przejść granicznych;
- 2) rozwoju eksportu i tworzenia nowych miejsc pracy.

2. Wolne obszary celne tworzy się w miejscach niezamieszkałych, umożliwiającym sprawowanie skutecznego dozoru celnego towarów wprowadzanych do wolnego obszaru celnego i z niego wyprowadzanych.

3. Zarządzającym wolnym obszarem celnym może być osoba, która spełnia następujące warunki:

- 1) ma siedzibę na obszarze celnym Unii;
- 2) przysługuje jej prawo własności lub użytkowania wieczystego nieruchomości, na której ma być utworzony wolny obszar celny;
- 3) zapewnia prawidłową realizację operacji dokonywanych w wolnym obszarze celnym;
- 4) wykaże, że utworzenie wolnego obszaru celnego jest uzasadnione gospodarczo.

3a. Wolny obszar celny może zostać utworzony, jeżeli organy celne mogą sprawować dozór celny bez konieczności stosowania środków administracyjnych niewspółmiernych do istniejącej potrzeby gospodarczej.

3b. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, w drodze decyzji, odmawia utworzenia wolnego obszaru celnego w przypadku niespełnienia przesłanek jego utworzenia.

4. Wstęp do wolnego obszaru celnego oraz przemieszczanie się w nim odbywa się według zasad i na warunkach ustalonych z organem celnym.

5. Wolny obszar celny znosi się z urzędu lub na wniosek zarządzającego.

6. Wolny obszar celny znosi się z urzędu, w przypadku gdy:

- 1) wymagają tego zobowiązania międzynarodowe Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) zarządzający rażąco naruszył przepisy podatkowe lub celne;
- 3) w wolnym obszarze celnym nie została podjęta działalność gospodarcza w terminie 24 miesiące od dnia jego utworzenia.

7. (uchylony)

Art. 27. 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku o utworzenie, zmianę powierzchni lub zniesienie wolnego obszaru celnego oraz dokumenty, które należy do niego dołączyć, uwzględniając zakres informacji niezbędnych do rozstrzygnięcia sprawy.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki, w drodze rozporządzenia, tworzy i znosi wolne obszary celne, określa ich obszar i wyznacza osobę zarządzającego, mając na uwadze spełnienie wymogów, o których mowa w art. 26 ust. 1–3a.

Art. 28. (uchylony)

Art. 28a. 1. Osoba zamierzająca prowadzić działalność przemysłową, handlową lub usługową w wolnym obszarze celnym składa powiadomienie, o którym mowa w art. 244 ust. 2 unijnego kodeksu celnego, do organu celnego właściwego ze względu na położenie wolnego obszaru celnego.

2. Powiadomienie powinno zawierać w szczególności:

- 1) określenie osoby, która zamierza prowadzić działalność w wolnym obszarze celnym;
- 2) numer identyfikacyjny EORI.

3. Do powiadomienia należy dołączyć kopię zezwolenia lub koncesji, w przypadku działalności, której prowadzenie wymaga zezwolenia lub koncesji.

4. Zmiana danych, o których mowa w powiadomieniu lub załączonych dokumentach, wymaga zgłoszenia do organu celnego właściwego ze względu na miejsce złożenia powiadomienia, w terminie 14 dni od dnia ich powstania.

Art. 29. (uchylony)

Art. 30. 1. W celu podjęcia środków, o których mowa w art. 198 unijnego kodeksu celnego, organ celny może dokonać zajęcia towaru.

2. Zajęcie towaru może być dokonane bez względu na prawa osób trzecich i z pierwszeństwem przed wszystkimi obciążeniami i przywilejami.

3. Zajęcie towaru następuje w drodze decyzji.

4. (uchylony)

5. W sprawach o zajęcie towaru, w zakresie nieuregulowanym w ustawie, stosuje się przepisy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji dotyczące zajęcia ruchomości.

Art. 31. 1. Jeżeli umowy międzynarodowe lub przepisy odrębne zakazują posiadania towarów, ich rozpowszechniania lub obrotu nimi albo uzależniają ich posiadanie, rozpowszechnianie lub obrót nimi od spełnienia określonych wymogów, a wymogi te nie zostały spełnione, organ celny w celu uregulowania sytuacji towaru może:

- 1) cofnąć towar poza obszar celny Unii lub nie zezwolić na opuszczenie tego obszaru,
- 2) zająć towar i wystąpić o orzeczenie jego przypadku na rzecz Skarbu Państwa,
- 3) wyrazić zgodę na zrzeczenie się towaru na rzecz Skarbu Państwa zgodnie z art. 199 unijnego kodeksu celnego

– chyba że umowy międzynarodowe lub przepisy odrębne przewidują inny sposób postępowania.

2. O przypadku towaru na rzecz Skarbu Państwa orzeka, na wniosek organu celnego, sąd, stosując przepisy Kodeksu postępowania cywilnego. Niemożność ustalenia osoby, na której ciąży obowiązek wynikający z przepisów prawa celnego, nie stanowi przeszkody do wystąpienia z wnioskiem o orzeczenie przypadku towaru i do orzeczenia tego przypadku.

3. Przepis ust. 2 stosuje się również, gdy umowy międzynarodowe lub przepisy odrębne przewidują wypadek towaru.

4. Wyroby tytoniowe oraz produkty lecznicze, których wypadek orzeczono lub które były przedmiotem zrzeczenia na rzecz Skarbu Państwa, podlegają zniszczeniu.

5. Napoje alkoholowe oraz produkty kosmetyczne, których wypadek orzeczono lub które były przedmiotem zrzeczenia na rzecz Skarbu Państwa, podlegają zniszczeniu w całości albo w części, jeżeli sprzedaż tych towarów jest niemożliwa, znacznie utrudniona lub nieuzasadniona lub towary te nie odpowiadają warunkom dopuszczenia do obrotu określonym w przepisach odrębnych.

6. (uchylony)

7. W przypadku gdy zajęty towar jest dobrem kultury w rozumieniu ustawy z dnia 25 maja 2017 r. o restytucji narodowych dóbr kultury (Dz. U. z 2019 r. poz. 1591), organ celny przekazuje go w depozyt instytucji kultury wskazanej przez wojewódzkiego konserwatora zabytków.

8. Kosztów, o których mowa w art. 198 ust. 3 unijnego kodeksu celnego, w szczególności kosztów zniszczenia towaru lub likwidacji w inny sposób oraz kosztów związanych z jego przechowywaniem nie pobiera się, jeżeli łączna kwota tych kosztów nie przekracza równowartości kwoty 10 euro.

Art. 32. 1. W celu uregulowania sytuacji towarów innych niż będące przedmiotem zakazów lub ograniczeń organ celny może zająć towar i wystąpić o orzeczenie jego przypadku na rzecz Skarbu Państwa, chyba że przepisy prawa celnego stanowią inaczej.

2. (uchylony)

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, stosuje się przepisy art. 31 ust. 2 i 7.

4. (uchylony)

5. Kosztów, o których mowa w art. 198 ust. 3 unijnego kodeksu celnego, w szczególności kosztów zniszczenia towaru lub likwidacji w inny sposób oraz kosztów związanych z jego przechowywaniem nie pobiera się, jeżeli łączna kwota tych kosztów nie przekracza równowartości kwoty 10 euro.

Art. 33. 1. W zakresie nieuregulowanym w niniejszej ustawie do sprzedaży towaru, o której mowa w art. 250 rozporządzenia wykonawczego, stosuje się przepisy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

2. Przepisy działu II rozdziału 6 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2023 r. poz. 2505 i 2760 oraz z 2024 r. poz. 858, 859 i 1222) dotyczące zobowiązanego stosuje się do osoby, na której ciąży obowiązki wynikające z przepisów prawa celnego, lub każdej innej osoby, w której posiadaniu znajduje się towar.

3. W przypadku gdy zobowiązany jest nieznany, w dokumentach stosowanych przy sprzedaży wskazuje się ten fakt.

4. (uchylony)

5. (uchylony)

6. Jeżeli sprzedaż towaru jest dokonywana pod warunkiem objęcia określoną procedurą celną albo powrotnym wywozem, obowiązki wynikające z przepisów prawa celnego powstają z chwilą wydania towaru nabywcy.

Art. 34. (uchylony)

Art. 35. 1. W depozycie urzędu celno-skarbowego przechowuje się czasowo:

- 1) towary nieunijne przed objęciem procedurą celną lub uregulowaniem sytuacji towarów w inny sposób bądź towary unijne niedopuszczone do wywozu, jeżeli cofnięcie towarów odpowiednio poza obszar celny Unii lub na ten obszar albo ich złożenie w magazynie czasowego składowania jest niemożliwe lub utrudnione;
- 2) towary zajęte w celu podjęcia środków, o których mowa w art. 198 unijnego kodeksu celnego;
- 3) inne towary, w przypadkach przewidzianych w przepisach odrębnych.

2. Towary przyjęte do przechowania w depozycie mogą być przekazane przez organ celny innej osobie do przechowania pod dozorem celnym.

3. Przechowaniu w depozycie nie podlegają towary niebezpieczne, szkodliwe dla zdrowia lub środowiska naturalnego oraz łatwo psujące się.

4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) warunki przyjmowania towarów do depozytu i wydawania towarów z depozytu,
- 2) przypadki, w których organ celny odmówi przyjęcia towarów do depozytu,
- 3) terminy przechowywania towarów w depozycie

– mając na uwadze, w szczególności, rodzaj towarów oraz uproszczenie formalności w przyjmowaniu towarów do depozytu.

Art. 35a. Pozwolenia, o których mowa w art. 185 unijnego kodeksu celnego, są udzielane przedsiębiorcom dokonującym zgłoszeń celnych w swoim imieniu i na swoją rzecz.

Art. 35b. Składający rozliczenie zamknięcia, o którym mowa w art. 175 rozporządzenia delegowanego, jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli o następującej treści: „Jestem świadomy, że w przypadku nieuiszczenia w terminie w całości lub w części należności pieniężnej wynikającej z rozliczenia zamknięcia, rozliczenie niniejsze stanowi podstawę do wystawienia tytułu wykonawczego.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie, że rozliczenie zamknięcia stanowi podstawę do wystawienia tytułu wykonawczego.

Rozdział 3

Zwolnienia celne

Art. 36. Zwolnienie od należności przywozowych lub należności wywozowych stosuje się na wniosek zgłaszającego.

Art. 37. 1. Zwolnione od należności przywozowych są paliwa, smary i inne materiały eksploatacyjne niezbędne do funkcjonowania środków transportu, innych niż wymienione w art. 107 ust. 1 lit. a Rozporządzenia ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych, przewożone w tych środkach transportu, wykorzystywane do ich napędu lub działania instalacji, w które są wyposażone.

2. Towary, o których mowa w ust. 1, nie mogą być wykorzystywane w innych środkach transportu niż ten, w którym zostały przywiezione, ani nie mogą zostać usunięte z tego środka transportu, chyba że jest to konieczne ze względu na jego naprawę, oraz nie mogą zostać odpłatnie lub nieodpłatnie odstąpione przez osobę korzystającą ze zwolnienia.

3. W przypadku naruszenia warunku, o którym mowa w ust. 2, powstaje dług celny. Wysokość długu celnego określa się według stanu i wartości celnej towaru w dniu naruszenia warunku i według stawek celnych obowiązujących w tym dniu. Jeżeli nie można ustalić daty naruszenia warunku, przepis art. 85 unijnego kodeksu celnego stosuje się odpowiednio.

Art. 38. 1. Zwolnione od należności przywozowych są środki spożywcze oraz zapasy pokładowe przywożone w innych niż wymienione w art. 107 ust. 1 lit. a Rozporządzenia ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych środkach transportu, użytkowanych w celach zarobkowych, przeznaczone do konsumpcji lub jednorazowego zużycia przez załogę lub pasażerów w tych środkach transportu w czasie rejsu lub podróży, jeżeli tego rodzaju usługa jest normalną praktyką.

2. W przypadku sprzedaży podróżnym towarów, o których mowa w ust. 1, opakowania towarów muszą być oznaczone w sposób umożliwiający ich identyfikację poza środkiem transportu.

3. Zwolnień, o których mowa w ust. 1, nie stosuje się do alkoholu i napojów alkoholowych z pozycji 2208 Taryfy celnej oraz tytoniu i wyrobów tytoniowych przewożonych w wagonach restauracyjnych kolejowych środków transportu.

Art. 39. (uchylony)

Art. 40. (uchylony)

Art. 41. 1. Na zasadzie wzajemności i pod warunkiem nieodstępowania towarów przez okres 3 lat od dnia dopuszczenia do obrotu osobom innym niż wymienione w tym artykule zwolnione od należności przywozowych, zgodnie z postanowieniami Konwencji wiedeńskiej o stosunkach dyplomatycznych, sporządzonej w Wiedniu dnia 18 kwietnia 1961 r. (Dz. U. z 1965 r. poz. 232), Konwencji wiedeńskiej o stosunkach konsularnych, sporządzonej w Wiedniu dnia 24 kwietnia 1963 r. (Dz. U. z 1982 r. poz. 98), oraz Konwencji o misjach specjalnych, otwartej do podpisu w Nowym Jorku dnia 16 grudnia 1969 r. (Dz. U. z 1985 r. poz. 245), są towary przeznaczone do użytku:

- 1) urzędowego obcych przedstawicielstw dyplomatycznych, urzędów konsularnych oraz misji specjalnych w Rzeczypospolitej Polskiej, a także organizacji międzynarodowych mających siedzibę lub placówkę w Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) osobistego uwierzytelnionych w Rzeczypospolitej Polskiej szefów przedstawicielstw dyplomatycznych państw obcych, osób należących do personelu dyplomatycznego tych przedstawicielstw i misji specjalnych, osób należących do personelu organizacji międzynarodowych oraz innych osób korzystających z przywilejów i immunitetów na podstawie ustaw, umów lub powszechnie uznanych zwyczajów międzynarodowych, jak również pozostających z nimi we wspólnocie domowej członków ich rodzin;
- 3) osobistego urzędników konsularnych państw obcych oraz pozostających z nimi we wspólnocie domowej członków ich rodzin;
- 4) osobistego osób niekorzystających z immunitetów, a należących do cudzoziemskiego personelu przedstawicielstw dyplomatycznych, urzędów konsularnych oraz misji specjalnych w Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Na zasadzie wzajemności, zwolnienie, o którym mowa w ust. 1, w odniesieniu do pojazdu silnikowego w rozumieniu art. 2 pkt 32 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2024 r. poz. 1251) stosuje się także, jeżeli niezachowanie terminu określonego w ust. 1 było uzasadnione okolicznościami związanymi z ważnym interesem służby, dotyczącymi przesiedlenia osoby odstępującej pojazd silnikowy w celu podjęcia pracy w innym państwie, a osoba ta przebywała na terytorium kraju nie krócej niż 2 lata.

Art. 42. Zwolnione od należności przywozowych są towary przywożone w zakresie przewidzianym w Umowie między Państwami-Stronami Traktatu Północnoatlantyckiego dotyczącej statusu ich sił zbrojnych, sporządzonej w Londynie dnia 19 czerwca 1951 r. (Dz. U. z 2000 r. poz. 257 oraz z 2008 r. poz. 1052).

Art. 43. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw oświaty i wychowania, ministrem właściwym do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego oraz ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wykaz jednostek i organizacji uprawnionych do korzystania ze zwolnienia od należności przywozowych, o których mowa w art. 43 lit. b Rozporządzenia ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych, mając na uwadze rodzaj działalności prowadzonej przez te jednostki i organizacje.

Art. 44. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw oświaty i wychowania oraz ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wykaz prywatnych instytucji, których podstawową działalnością jest nauczanie lub prowadzenie badań naukowych, uprawnionych do korzystania ze zwolnienia od należności przywozowych, o których mowa w art. 44 ust. 2 lit. b Rozporządzenia ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych, mając na uwadze rodzaj działalności prowadzonej przez te instytucje.

Art. 45. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw rolnictwa oraz ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wykaz prywatnych instytucji, których podstawową działalnością jest nauczanie lub prowadzenie badań naukowych, uprawnionych do korzystania ze zwolnienia od należności przywozowych, o których mowa w art. 53 ust. 2 lit. b Rozporządzenia ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych, mając na uwadze rodzaj działalności prowadzonej przez te instytucje.

Art. 46. Minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw szkolnictwa wyższego i nauki oraz ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wykaz instytucji i laboratoriów uprawnionych do korzystania ze zwolnienia od należności przywozowych, o których mowa w art. 55 lit. a Rozporządzenia ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych, mając na uwadze rodzaj działalności prowadzonej przez te instytucje i laboratoria.

Art. 47. Minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw szkolnictwa wyższego i nauki oraz ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wykaz szpitali i innych jednostek służby zdrowia oraz medycznych instytutów badawczych uprawnionych do korzystania ze zwolnienia od należności przywozowych, o których mowa w art. 57 ust. 1 Rozporządzenia ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych. W wykazie mogą być umieszczone tylko jednostki, które gwarantują wykorzystanie zwolnionych od należności przywozowych towarów zgodnie z przeznaczeniem.

Art. 48. Minister właściwy do spraw zdrowia, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki oraz ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, określi, w drodze rozporządzenia, wykaz instytucji powołanych do kontroli jakości surowców używanych do produkcji produktów leczniczych, uprawnionych do korzystania ze zwolnienia od należności przywozowych, o których mowa w art. 59 Rozporządzenia ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych. W wykazie mogą być umieszczone tylko instytucje, które wykorzystują substancje posiadające atest Światowej Organizacji Zdrowia w celu kontroli jakości surowców używanych do produkcji produktów leczniczych oraz gwarantują wykorzystanie zwolnionych od należności przywozowych towarów zgodnie z przeznaczeniem.

Art. 49. Minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia, ministrem właściwym do spraw gospodarki oraz ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, określi, w drodze rozporządzenia, warunki, jakie muszą spełniać instytucje i organizacje, o których mowa w art. 61 ust. 1 Rozporządzenia ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych, mając na uwadze rodzaj i charakter działalności prowadzonej przez te instytucje i organizacje.

Art. 50. Minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia, ministrem właściwym do spraw gospodarki oraz ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, określi, w drodze rozporządzenia, warunki, jakie muszą spełniać instytucje i organizacje, o których mowa w art. 67 ust. 1 lit. b oraz w art. 68 ust. 1 lit. b Rozporządzenia ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych, mając na uwadze rodzaj i charakter działalności prowadzonej przez te instytucje i organizacje.

Rozdział 4

Dług celny

Art. 51. (uchylony)

Art. 52. 1. Gwarantem zatwierdzonym przez organy celne, o którym mowa w art. 94 ust. 1 unijnego kodeksu celnego, jest osoba wpisana do wykazu gwarantów uprawnionych do udzielania gwarancji składanych jako zabezpieczenie pokrycia kwot wynikających z długów celnych, zwanego dalej „wykazem”.

2. Do wykazu wpisuje się osobę, która:

- 1) ma siedzibę na obszarze celnym Unii;
- 2) prowadzi na terytorium kraju działalność:
 - a) bankową albo
 - b) ubezpieczeniową;
- 3) posiada uprawnienie do udzielania gwarancji;
- 4) daje rękojmię prawidłowego wywiązywania się z zobowiązań wobec organów celnych.

3. Wykaz prowadzi i dokonuje w nim odpowiednich wpisów Szef Krajowej Administracji Skarbowej.

4. Wpis do wykazu następuje na wniosek zainteresowanej osoby, złożony do Szefa Krajowej Administracji Skarbowej, po uzyskaniu od Komisji Nadzoru Finansowego informacji:

- 1) potwierdzającej spełnianie przez tę osobę:
 - a) warunków, o których mowa w ust. 2 pkt 1–3,
 - b) wymogów kapitałowych określonych przepisami prawa;
- 2) o toczących się przed Komisją Nadzoru Finansowego postępowaniach wobec tej osoby.

5. W przypadku instytucji kredytowej, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 17 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2023 r. poz. 2488 oraz z 2024 r. poz. 879), oraz zakładu ubezpieczeń, który wykonuje działalność na podstawie przepisów rozdziału 8 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. z 2024 r. poz. 838), Komisja Nadzoru Finansowego przekazuje informację, o której mowa w ust. 4, niezwłocznie po otrzymaniu informacji od właściwego organu nadzoru państwa członkowskiego Unii Europejskiej.

6. Wykaz składa się z dwóch części, w których wpisuje się:

- 1) w części I – banki i instytucje kredytowe;
- 2) w części II – zakłady ubezpieczeń.

7. Wpis do wykazu zawiera nazwę osoby oraz adres jej siedziby.

8. Wpis do wykazu oraz jego zmiana są decyzjami Szefa Krajowej Administracji Skarbowej. Informację o wpisie do wykazu oraz jego zmianie otrzymuje zainteresowana osoba oraz Komisja Nadzoru Finansowego.

8a. W przypadku niespełnienia przez zainteresowaną osobę warunków, o których mowa w ust. 2, Szef Krajowej Administracji Skarbowej wydaje decyzję o odmowie wpisu do wykazu. Decyzja jest przekazywana do wiadomości Komisji Nadzoru Finansowego.

9. Komisja Nadzoru Finansowego jest zobowiązana niezwłocznie powiadamiać Szefa Krajowej Administracji Skarbowej o:

- 1) zaprzestaniu spełniania przez gwaranta warunków, o których mowa w ust. 2 pkt 1–3 oraz ust. 4 pkt 1 lit. b;
- 2) zmianie danych, o których mowa w ust. 7;
- 3) toczących się przed Komisją Nadzoru Finansowego postępowaniach wobec gwaranta.

9a. Gwarant powiadamia niezwłocznie Szefa Krajowej Administracji Skarbowej o zmianie swojej nazwy lub adresu swojej siedziby.

10. Szef Krajowej Administracji Skarbowej wydaje decyzję o skreśleniu gwaranta z wykazu, jeżeli gwarant:

- 1) nie spełnia wymogów, o których mowa w ust. 2;
- 2) nie wywiązuje się z zobowiązań wobec organów celnych;
- 3) złożył wniosek o skreślenie z wykazu;
- 4) uległ likwidacji.

10a. Skreślenie gwaranta z wykazu następuje z dniem wydania decyzji o skreśleniu z wykazu. Decyzja jest przekazywana do wiadomości Komisji Nadzoru Finansowego.

11. Szef Krajowej Administracji Skarbowej udostępnia i aktualizuje do celów informacyjnych w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej ministra właściwego do spraw finansów publicznych wykaz, a także informację o gwarantach akredytowanych w Unii, o których mowa w art. 94 ust. 1 unijnego kodeksu celnego.

Art. 53. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) sposób złożenia zabezpieczenia w formie depozytu w gotówce,
- 2) dokumenty uważane za równoważne z depozytem w gotówce, mające wartość płatniczą, które mogą być przyjmowane przez organy celne,
- 3) sposób potwierdzenia przez organ celny złożenia zabezpieczenia

– mając na uwadze, w szczególności, jednolitość postępowania w tym zakresie, a także uwzględniając potrzeby gospodarcze przedsiębiorców.

Art. 54. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może, w drodze rozporządzenia:

- 1) określić formy zabezpieczenia, o których mowa w art. 92 ust. 1 lit. c unijnego kodeksu celnego, oraz przypadki i warunki korzystania z tych form zabezpieczenia,
- 2) zezwolić, aby zobowiązanie gwaranta było składane w formie innej niż określono w załącznikach 32-01, 32-02 i 32-03 do rozporządzenia wykonawczego, zgodnie z art. 151 ust. 7 rozporządzenia wykonawczego, a także określić tę formę

– biorąc pod uwagę zapewnienie skuteczności poboru należności celnych.

Art. 55. Organ celny odstępuje od powiadomienia o długi celnym w przypadku, o którym mowa w art. 88 ust. 1 i 2 rozporządzenia delegowanego.

Art. 56. W przypadku, o którym mowa w art. 103 ust. 2 unijnego kodeksu celnego, powiadomienie dłużnika o kwocie należności nie może nastąpić po upływie 5 lat, licząc od dnia powstania długi celnego.

Art. 57. 1. Za termin dokonania zapłaty kwoty należności uważa się:

- 1) przy zapłacie gotówką – dzień wpłacenia kwoty należności w kasie urzędu skarbowego lub w kasie podmiotu obsługującego ten urząd lub na rachunek właściwego urzędu skarbowego w banku, w placówce pocztowej w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe, w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej, w biurze usług płatniczych, w instytucji płatniczej lub w instytucji pieniądza elektronicznego;
- 2) w obrocie bezgotówkowym – dzień obciążenia rachunku bankowego dłużnika lub rachunku dłużnika w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej lub rachunku płatniczego dłużnika w instytucji płatniczej lub instytucji pieniądza elektronicznego na podstawie polecenia przelewu lub zapłaty za pomocą innego niż polecenie przelewu instrumentu płatniczego, zwanego dalej „innym instrumentem płatniczym”.

2. W przypadku polecenia przelewu z rachunku bankowego dłużnika w banku lub instytucji kredytowej lub rachunku płatniczego dłużnika w unijnej instytucji płatniczej w rozumieniu art. 2 pkt 32 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2024 r. poz. 30, 731 i 1222) lub unijnej instytucji pieniądza elektronicznego niemających siedziby lub oddziału na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej za termin zapłaty kwoty należności uważa się dzień złożenia zlecenia płatniczego przez dłużnika, jeżeli wpłacana kwota zostanie uznana na rachunku bankowym urzędu skarbowego w terminie wskazanym w art. 54 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych. W razie przekroczenia tego terminu za termin zapłaty uważa się dzień uznania kwoty na rachunku bankowym urzędu skarbowego.

3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw łączności i po zasięgnięciu opinii Prezesa Narodowego Banku Polskiego, może określić, w drodze rozporządzenia, wzór formularza wpłaty gotówkowej oraz polecenia przelewu na rachunek bankowy urzędu skarbowego, uwzględniając dane identyfikujące wpłacającego oraz tytuł wpłaty.

Art. 57a. 1. Zlecenia płatnicze na rzecz urzędów skarbowych mogą być składane również w postaci elektronicznej, przy użyciu oprogramowania udostępnionego przez bank lub innego dostawcę usług płatniczych w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych uprawnionego do przyjmowania zleceń płatniczych, albo w inny sposób uzgodniony z bankiem lub z innym dostawcą usług płatniczych przyjmującym zlecenie.

2. Zlecenie płatnicze, o którym mowa w ust. 1, powinno zawierać dane identyfikujące wpłacającego oraz wskazywać tytuł wpłaty, przy czym niepodanie lub błędne podanie tych informacji stanowi podstawę do odmowy realizacji wpłaty gotówkowej lub polecenia przelewu.

3. Rozliczanie płatności na rzecz urzędu skarbowego następuje poprzez międzybankowy system rozliczeń elektronicznych w krajowej organizacji rozliczeniowej lub poprzez system elektronicznych rozrachunków międzyoddziałowych Narodowego Banku Polskiego.

Art. 57b. 1. W przypadku, o którym mowa w art. 57 ust. 1 pkt 2, dłużnik ponosi koszty opłat i prowizji związanych z zapłatą kwoty należności za pomocą innego instrumentu płatniczego.

2. W miejscu zapłaty innym instrumentem płatniczym urząd skarbowy jest obowiązany zamieścić informację o pobieraniu i wysokości opłat i prowizji z tytułu płatności za pomocą tego instrumentu. Przed dokonaniem zapłaty należności za pomocą innego instrumentu płatniczego dłużnik jest informowany o pobieraniu i wysokości opłat i prowizji z tytułu zapłaty za pomocą tego instrumentu.

3. Zapłata należności za pomocą innego instrumentu płatniczego jest możliwa, jeżeli urząd skarbowy dysponuje odpowiednim urządzeniem do autoryzacji transakcji płatniczych.

Art. 58. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wyrażoną w euro równowartość kwoty, powyżej której należności uiszczą się w formie bezgotówkowej. Rozporządzenie powinno uwzględniać zachowanie bezpieczeństwa w obrocie pieniężnym.

Art. 59. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) termin, w którym może być złożony wniosek o wydanie pozwolenia na odroczenie terminu płatności należności celnych w przypadku, o którym mowa w art. 110 lit. a unijnego kodeksu celnego,
 - 2) termin, od którego możliwe jest korzystanie z odroczenia płatności należności celnych w przypadkach, o których mowa w art. 110 lit. b lub c unijnego kodeksu celnego,
 - 3) termin płatności należności celnych w przypadkach, o których mowa w art. 111 ust. 3 lub 4 unijnego kodeksu celnego
- biorąc pod uwagę zapewnienie jednolitości postępowania organów celnych oraz ułatwienie formalności celnych.

Art. 60. (uchylony)

Art. 61. 1. Jeżeli nie zostało złożone zabezpieczenie albo gdyby kwota złożonego zabezpieczenia nie pokryła kwoty wynikającej z długu celnego, stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 3 działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, chyba że przepisy prawa celnego stanowią inaczej.

2. Zabezpieczenia można dokonać również:

- 1) przed zaksięgowaniem kwoty należności;
- 2) w toku postępowania celnego lub kontroli celnej, przed wydaniem decyzji określającej kwotę należności wynikającą z długu celnego.

3. Zabezpieczenie następuje w drodze decyzji. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, organ celny określa w decyzji o zabezpieczeniu przybliżoną kwotę należności w oparciu o dane dotyczące podstawy ustalenia wysokości tej kwoty.

4. (uchylony)

5. (uchylony)

Art. 62. (uchylony)

Art. 63. 1. Decyzja o zabezpieczeniu, o której mowa w art. 61, wygasa po upływie 10 dni od dnia powiadomienia dłużnika o wysokości zaksięgowanej kwoty należności.

2. (uchylony)

Art. 63a. 1. W przypadku uchylecia decyzji określającej kwotę należności wynikającą z długu celnego i przekazania sprawy do rozpatrzenia właściwemu organowi celnemu kwota należności uiszczona na podstawie decyzji określającej tę kwotę staje się zabezpieczeniem kwoty wynikającej z długu celnego w dniu następującym po dniu doręczenia decyzji o uchyleciu przez organ celny lub po dniu doręczenia organowi celnemu odpisu orzeczenia sądu administracyjnego stwierdzającego nieważność lub uchylającego tę decyzję, wraz ze stwierdzeniem jęgo prawomocności.

2. Jeżeli zostanie wydana nowa decyzja określająca kwotę należności w tej sprawie, to:

- 1) różnica pomiędzy zabezpieczeniem, o którym mowa w ust. 1, a kwotą wynikającą z nowej decyzji jako nadwyżka zabezpieczenia podlega zwolnieniu;
- 2) pozostała część zabezpieczenia jest zaliczana na poczet należności wynikających z nowej decyzji.

Art. 64. (uchylony)

Art. 65. 1. Termin, o którym mowa w art. 108 ust. 1 unijnego kodeksu celnego, wynosi 10 dni.

2. Kwotę należności celnych nieuiszczoną w terminie pokrywa się ze złożonego zabezpieczenia.

3. Do ustalenia stawki odsetek kredytowych, o której mowa w art. 112 unijnego kodeksu celnego, oraz stawki odsetek za zwłokę, o której mowa w art. 114 unijnego kodeksu celnego, stosuje się stopę referencyjną ustalaną zgodnie z przepisami o Narodowym Banku Polskim.

4. (uchylony)

5. (uchylony)

6. (uchylony)

6a. (uchylony)

6b. (uchylony)

6c. Do odsetek za zwłokę, o których mowa w art. 114 unijnego kodeksu celnego, przepisy art. 53 § 3 i art. 55 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa oraz przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 58 tej ustawy stosuje się odpowiednio.

6d. Jeżeli dokonana wpłata nie pokrywa kwoty należności celnej wraz z odsetkami za zwłokę, wpłatę tę zalicza się w pierwszej kolejności na poczet kwoty należności celnej.

7. Kwot należności można dochodzić w terminie 5 lat, licząc od dnia, w którym zostały zaksięgowane.

8. Bieg przedawnienia terminu, o którym mowa w ust. 7, zostaje przerwany wskutek zastosowania środka egzekucyjnego, o którym dłużnik został zawiadomiony. Po przerwaniu biegu terminu przedawnienia biegnie on na nowo od dnia następującego po dniu, w którym zakończono postępowanie egzekucyjne.

9. Kolejne wszczęcie postępowania egzekucyjnego nie przerywa biegu terminu przedawnienia.

10. Bieg przedawnienia terminu, o którym mowa w ust. 7, zostaje zawieszony z dniem:

- 1) wszczęcia postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe, o którym dłużnik został zawiadomiony;
- 2) wniesienia skargi do sądu administracyjnego.

11. Termin przedawnienia biegnie dalej od dnia następującego po dniu:

- 1) prawomocnego zakończenia postępowania karnego lub postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe;
- 2) doręczenia organowi celnemu prawomocnego orzeczenia sądu administracyjnego.

Art. 65a. (uchylony)

Art. 65b. (uchylony)

Art. 65c. Organ celny zawiadamia dłużnika o zawieszeniu biegu terminu przedawnienia kwoty należności w przypadku, o którym mowa w art. 65 ust. 10 pkt 1, najpóźniej z upływem terminu przedawnienia, o którym mowa w art. 65 ust. 7, oraz o dalszym biegu terminu przedawnienia po upływie okresu zawieszenia.

Art. 66. 1. Do odpowiedzialności z tytułu długu celnego oraz odsetek, o których mowa w art. 114 unijnego kodeksu celnego, stosuje się odpowiednio przepisy art. 29 oraz działu III rozdziałów 14 i 15 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa.

1a. Organem celnym właściwym do orzekania w sprawach odpowiedzialności osoby trzeciej z tytułu długu celnego oraz odsetek, o których mowa w art. 114 unijnego kodeksu celnego, jest naczelnik urzędu celno-skarbowego właściwy ze względu na miejsce powstania długu celnego.

2. W zakresie wykonania obowiązków o charakterze pieniężnym lub niepieniężnym wynikających z przepisów prawa celnego stosuje się przepisy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, chyba że przepisy prawa celnego stanowią inaczej.

Art. 67. 1. (uchylony)

2. (uchylony)

3. (uchylony)

4. Od ceł antidumpingowych zwracanych na podstawie decyzji Komisji Europejskiej, o której mowa w art. 11 ust. 8 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz. Urz. UE L 343 z 22.12.2009, str. 51, z późn. zm.⁵⁾), organ celny płaci odsetki, jeżeli decyzja Komisji Europejskiej nie zostanie wykonana w terminie, o którym mowa w art. 11 ust. 8 zdanie ostatnie tego rozporządzenia.

5. W przypadku, o którym mowa w ust. 4, odsetki oblicza się w wysokości i według zasad obowiązujących dla wypłaty odsetek od zwracanych należności celnych.

Art. 67a. Do zaokrąglania podstaw naliczania należności przywozowych i wywozowych, kwoty tych należności oraz odsetek stosuje się odpowiednio art. 63 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa.

Art. 68. Kwota należności podlegających zwrotowi może zostać zaliczona na zaległe lub bieżące zobowiązania dłużnika wobec organu celnego.

Art. 68a. (uchylony)

Rozdział 4a

Wywóz, o którym mowa w art. 140 ust. 2 rozporządzenia delegowanego

Art. 68b. 1. W przypadku, o którym mowa w art. 140 ust. 2 rozporządzenia delegowanego, urząd celny, o którym mowa w art. 221 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego, wydaje na wniosek osoby zainteresowanej zaświadczenie potwierdzające wywóz towarów.

2. Warunkiem wydania zaświadczenia jest przedstawienie przez wnioskodawcę dokumentów, z których jednoznacznie wynika, że towary będące przedmiotem wywozu zostały dostarczone do miejsca ich przeznaczenia i odebrane przez odbiorcę wskazanego w dokumentach przewozowych i fakturze.

⁵⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 7 z 12.01.2010, str. 22, Dz. Urz. UE L 237 z 03.09.2012, str. 1, Dz. Urz. UE L 344 z 14.12.2012, str. 1, Dz. Urz. UE L 18 z 21.01.2014, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 44 z 19.02.2016, str. 20.

Rozdział 5 Organy celne i ich właściwość

Art. 69. 1. Organem celnym, stosownie do swojej właściwości, jest:

- 1) naczelnik urzędu celno-skarbowego – jako organ pierwszej instancji;
- 2) dyrektor izby administracji skarbowej – jako:
 - a) organ odwoławczy od decyzji naczelnika urzędu celno-skarbowego,
 - b) organ pierwszej instancji w sprawach określonych w przepisach prawa celnego oraz przepisach odrębnych,
 - c) organ odwoławczy od decyzji wydanych przez ten organ w pierwszej instancji, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej;
- 2a) Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej – jako:
 - a) organ pierwszej instancji w sprawach, o których mowa w art. 70 ust. 2a,
 - b) organ odwoławczy od decyzji wydawanych w sprawach, o których mowa w art. 70 ust. 2a;
- 3) Szef Krajowej Administracji Skarbowej – jako:
 - a) organ pierwszej instancji w sprawach dotyczących wpisu do wykazu, o których mowa w art. 52,
 - b) organ odwoławczy od decyzji wydawanych w sprawach, o których mowa w lit. a oraz w art. 70 ust. 2;
- 4) minister właściwy do spraw finansów publicznych – jako organ odwoławczy od decyzji wydanych przez ten organ w pierwszej instancji.

2. Organami wyższego stopnia są organy odwoławcze.

Art. 70. 1. Dyrektor izby administracji skarbowej jest właściwy w sprawach, o których mowa w:

- 1) art. 38 ust. 1, art. 89 ust. 5, art. 110, art. 112 ust. 1, art. 166 ust. 2, art. 179 ust. 1, art. 182 ust. 1, art. 185 ust. 1, art. 214 ust. 1 – w zakresie dotyczącym zatwierdzania ewidencji w wolnych obszarach celnych, art. 230, art. 233 ust. 4, art. 243 ust. 1 – w zakresie dotyczącym określania miejsc wejścia i wyjścia w wolnym obszarze celnym, i art. 244 ust. 2–4 unijnego kodeksu celnego;
- 2) art. 115 – z wyjątkiem wyznaczenia lub uznania miejsca w celu jednorazowego przedstawienia towarów organom celnym, art. 120 ust. 1 i art. 128 rozporządzenia delegowanego;
- 3) art. 17a ust. 2 i art. 96 ust. 1 pkt 4–6.

2. Dyrektor lub dyrektorzy izb administracji skarbowej wyznaczeni przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych są właściwi w sprawach dotyczących:

- 1) pozwoleń na korzystanie z procedury TIR;
- 2) (uchylony)
- 3) prowadzenia listy agentów celnych, wpisu osoby na listę agentów celnych oraz zawieszenia działalności agenta celnego, o których mowa w art. 80;
- 4) wydawania decyzji w sprawach ochrony praw własności intelektualnej.

2a. Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej jest właściwy w sprawach dotyczących wiążącej informacji taryfowej i wiążącej informacji o pochodzeniu.

3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, w drodze rozporządzenia, wyznaczy dyrektora lub dyrektorów izb administracji skarbowej właściwych do prowadzenia spraw, o których mowa w ust. 2. Rozporządzenie powinno szczegółowo określać zakres spraw, które może prowadzić wyznaczony dyrektor izby administracji skarbowej, uwzględniając potrzebę sprawnego wykonywania zadań oraz jednolitości postępowania.

4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, w drodze rozporządzenia, może wyznaczyć dyrektora lub dyrektorów izb administracji skarbowej właściwych do prowadzenia spraw innych niż określone w ust. 2. Rozporządzenie powinno szczegółowo określać zakres spraw, które może prowadzić wyznaczony dyrektor izby administracji skarbowej, uwzględniając potrzebę sprawnego wykonywania zadań oraz jednolitości postępowania.

5. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, urząd skarbowy lub urzędy skarbowe, na których rachunek bankowy dokonuje się wpłaty kwot z tytułu należności przywozowych lub wywozowych oraz z których rachunku bankowego dokonuje się wypłaty z tytułu zwrotu należności przywozowych lub wywozowych, uwzględniając potrzebę zapewnienia sprawnego poboru i zwrotu tych należności.

Art. 71. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, właściwość miejscową organów celnych, mając na uwadze, w szczególności, zakres zadań wykonywanych przez te organy, a także rodzaje procedur celnych, którymi mogą być obejmowane towary. Rozporządzenie powinno uwzględniać możliwość sprawowania dozoru celnego i kontroli celnej, a także gospodarcze potrzeby przedsiębiorców.

Art. 72. W przypadku sporu o właściwość miejscową i rzeczową, przepisy art. 19 i 20 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa stosuje się odpowiednio.

Rozdział 6

Postępowanie w sprawach celnych

Art. 73. 1. Do:

- 1) postępowania w sprawach celnych stosuje się odpowiednio przepisy art. 12, art. 138a § 4, art. 141–143, art. 168, art. 170, art. 215 § 1 oraz działu IV rozdziałów 2, 5, 6, 9 i 10, rozdziału 11 – z wyłączeniem art. 200, oraz rozdziałów 21–23 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa;
- 2) odwołań stosuje się odpowiednio także przepisy art. 140 § 1, art. 162 § 1–3, art. 163 § 2, art. 169, art. 208, art. 210 § 1 pkt 1–6 i 8 oraz § 2, art. 220, art. 221, art. 222, art. 223, art. 226–229, art. 232, art. 233 § 1 i 2, art. 234 oraz art. 234a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa.

2. Czynności podjęte w sprawach celnych na podstawie przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, z wyjątkiem rozstrzygnięć, o których mowa w art. 163 § 2, art. 169 § 4, art. 179 § 2, art. 215 § 1, art. 228 § 1, art. 262 § 5, art. 263 § 1, art. 268 § 3 oraz art. 270a tej ustawy:

- 1) nie są uznawane za decyzje w rozumieniu przepisów prawa celnego;
- 2) są zaskarżalne tylko w odwołaniu od decyzji.

3. Do wydawania zaświadczeń stosuje się odpowiednio przepisy działu VIIIa ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, z tym że odmowa wydania zaświadczenia lub zaświadczenia o treści żądanej przez osobę ubiegającą się o nie następuje w drodze decyzji w rozumieniu przepisów prawa celnego.

Art. 73a. (uchylony)

Art. 73b. W sprawie wstrzymania wykonania decyzji właściwy jest:

- 1) organ celny, który wydał decyzję – do czasu przekazania odwołania wraz z aktami sprawy właściwemu organowi odwoławczemu;
- 2) organ odwoławczy – po otrzymaniu odwołania wraz z aktami sprawy.

Art. 73c. Na potrzeby stosowania przepisów prawa celnego za osobę uznaje się również spółkę cywilną.

Art. 73d. 1. Naczelnik urzędu celno-skarbowego prowadzi jedno postępowanie w sprawie należności celnych przywozowych, podatku od towarów i usług, podatku akcyzowego, a także opłaty paliwowej i opłaty emisyjnej, z tytułu importu towarów.

2. W wyniku postępowania, o którym mowa w ust. 1, jest wydawana jedna decyzja.

Art. 73e.⁶⁾ Pisma w sprawie:

- 1) wiążących informacji o pochodzeniu,
- 2) przedłużenia użycia, cofnięcia i unieważnienia wiążących informacji taryfowych oraz odwołań składanych od rozstrzygnięć w sprawie wiążących informacji taryfowych

– składa się i doręcza wyłącznie za pośrednictwem konta na PUESC, z zastrzeżeniem art. 35a ust. 7 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2023 r. poz. 615, z późn. zm.⁷⁾).

Art. 74. W zakresie praw i obowiązków następców prawnych i podmiotów przekształconych stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 14 działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa.

Art. 75. (uchylony)

⁶⁾ Dodany przez art. 4 ustawy z dnia 16 czerwca 2023 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1598 oraz z 2024 r. poz. 852); wszedł w życie z dniem 1 stycznia 2024 r.

⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2023 r. poz. 556, 588, 641, 658, 760, 996, 1059, 1193, 1195, 1234, 1598, 1723 i 1860 oraz z 2024 r. poz. 850, 863, 879 i 1222.

Art. 76. Czynności dokonane przez przedstawiciela celnego w granicach pełnomocnictwa pociągają za sobą skutki bezpośrednio dla osoby, która go ustanowiła.

Art. 77. Przedstawiciel celny może udzielić dalszego pełnomocnictwa do wykonywania określonych czynności za zgodą osoby, która go ustanowiła.

Art. 77a. W przypadkach, o których mowa w art. 143a rozporządzenia delegowanego, osobę dokonującą zgłoszenia celnego w imieniu własnym, lecz na rzecz odbiorcy przesyłki, uważa się za upoważnioną do dokonania zgłoszenia, jeżeli odbiorca przesyłki, poinformowany o możliwości samodzielnego dokonania zgłoszenia celnego lub wyboru innego przedstawiciela celnego, nie zgłosił zamiaru skorzystania z tej możliwości.

Art. 78. (uchylony)

Art. 79. 1. Agentem celnym jest osoba wpisana na listę agentów celnych.

2. Wpis osoby na listę agentów celnych oraz jego zmiana są decyzjami organu, o którym mowa w art. 70 ust. 2. Informację o wpisie osoby na listę agentów celnych oraz jego zmianie otrzymuje zainteresowana osoba.

Art. 80. 1. Na listę agentów celnych wpisuje się osobę fizyczną, jeżeli spełnia następujące warunki:

- 1) ma pełną zdolność do czynności prawnych;
- 2) posiada kwalifikacje lub doświadczenie w zakresie obsługi celnej podmiotów gospodarczych;
- 3) nie została skazana prawomocnym wyrokiem za przestępstwo przeciwko wiarygodności dokumentów, mieniu, obrotowi gospodarczemu, obrotowi pieniędzmi i papierami wartościowymi lub przestępstwo skarbowe;
- 4) wystąpiła z wnioskiem o wpis na listę agentów celnych.

2. Warunek określony w ust. 1 pkt 2 należy uznać za spełniony, jeżeli wnioskodawca posiada:

- 1) dyplom ukończenia studiów wyższych, na kierunku w dziedzinie nauk ekonomicznych, prawnych lub technicznych, obejmującym wiedzę i umiejętności z zakresu prawa administracyjnego i finansowego, w szczególności prawa celnego, albo świadectwo ukończenia studiów podyplomowych w tym zakresie, lub
- 2) co najmniej trzyletnie doświadczenie w sprawach celnych albo
- 3) decyzję o uznaniu kwalifikacji do wykonywania zawodu agenta celnego wydaną na podstawie przepisów ustawy z dnia 22 grudnia 2015 r. o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej (Dz. U. z 2023 r. poz. 334).

3. Przez doświadczenie w sprawach celnych należy rozumieć okres zawodowego wykonywania przed organem celnym czynności określonych przepisami prawa celnego lub okres kształcenia specjalistycznego w szkołach policealnych, przygotowującego do wykonywania takich czynności, w przypadku ukończenia go nie wcześniej niż 5 lat przed złożeniem wniosku o wpis.

3a. W przypadku niespełnienia przez wnioskodawcę warunków, o których mowa w ust. 1, organ, o którym mowa w art. 70 ust. 2, wydaje decyzję o odmowie wpisu osoby na listę agentów celnych.

4. Działalność agenta celnego może zostać zawieszona na czas trwającego się przeciwko agentowi postępowania w sprawach, o których mowa w ust. 1 pkt 3.

5. Agent celny jest obowiązany zawiadomić organ prowadzący listę agentów celnych o zaprzestaniu spełniania warunku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 lub 3, w terminie 30 dni od dnia zaistnienia tego faktu.

6. Z listy agentów celnych skreśla się osobę w przypadku:

- 1) gdy przestała ona spełniać jeden z warunków, o których mowa w ust. 1;
- 2) jej śmierci.

7. Minister właściwy do spraw finansów publicznych udostępnia do celów informacyjnych listę agentów celnych w Biuletynie Informacji Publicznej na swojej stronie podmiotowej.

8. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, sposób prowadzenia listy agentów celnych oraz tryb dokonywania wpisu na listę, a także dokumenty dołączane do wniosku o wpis, mając na uwadze zapewnienie sprawnego i jednolitego postępowania przy dokonywaniu wpisu.

Art. 81. (uchylony)

Art. 82. 1. W przypadku niemożności ustalenia osoby, na której ciąży obowiązki wynikające z przepisów prawa celnego, organ celny może podejmować wszelkie niezbędne działania w celu uregulowania sytuacji towaru, w tym także prowadzić postępowanie i wydawać decyzje w stosunku do osoby nieznannej.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, decyzja jest wydawana bez oznaczania strony.

Art. 83. Pisma, w tym decyzje, skierowane do osób nieznanymi z miejsca pobytu lub adresu oraz decyzje, o których mowa w art. 82, wywiesza się na okres 14 dni w siedzibie organu celnego prowadzącego postępowanie. Pisma oraz decyzje uważa się za doręczone po upływie tego terminu.

Art. 84. 1. Osoba, która nie ma miejsca zamieszkania lub zwykłego pobytu albo siedziby na terytorium kraju lub w innym państwie członkowskim Unii, jeżeli nie ustanowiła przedstawiciela celnego, jest obowiązana do ustanowienia w kraju pełnomocnika do spraw doręczeń. Ustanowienie pełnomocnika jest skuteczne także w postępowaniu, o którym mowa w art. 31 ust. 2.

1a. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, jeżeli doręczanie pism osobie następuje za pomocą środków komunikacji elektronicznej.

2. W przypadku niedopełnienia obowiązku, o którym mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio art. 83.

3. (uchylony)

Art. 85. (uchylony)

Art. 86. 1. Organ celny może przyjąć jako dowód w postępowaniu dokumenty sporządzone przez organy celne państwa obcego lub inne uprawnione podmioty państwa obcego.

2. Organ celny może żądać od strony postępowania:

- 1) urzędowego tłumaczenia na język polski dokumentów sporządzonych w języku obcym;
- 2) przedłożenia dokumentów zagranicznych zalegalizowanych przez właściwe organy polskie działające w kraju albo polskie przedstawicielstwa dyplomatyczne lub urzędy konsularne.

Art. 87. (uchylony)

Art. 88. Prowadzenie postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe, wykroczenie skarbowe lub postępowania karnego nie stanowi przeszkody do prowadzenia postępowania w sprawie celnej.

Art. 89. 1. Jeżeli przepis prawa nie wymaga urzędowego potwierdzenia określonych faktów lub stanu prawnego w drodze zaświadczenia, organ celny przyjmuje od strony, na jej wniosek, oświadczenie złożone pod rygorem odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.

2. Przed przyjęciem oświadczenia organ celny uprzedza stronę o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.

Art. 90. Organ celny może połączyć toczące się przed nim oddzielne sprawy w celu ich łącznego rozpoznania lub także rozstrzygnięcia, jeżeli dotyczą tej samej osoby i są ze sobą w związku.

Art. 90a. (uchylony)

Art. 90b. Odwołanie od decyzji organu celnego powinno również wskazywać osobę, od której pochodzi, jej adres (miejsca zamieszkania lub zwykłego pobytu, siedziby albo miejsca prowadzenia działalności) lub adres do doręczeń w kraju, numer EORI, o ile go posiada, a w przypadku nierezydentów – numer i serię paszportu lub innego dokumentu stwierdzającego tożsamość, lub inny numer identyfikacyjny, o ile nie posiadają numeru EORI.

Art. 90c. W przypadku nieuwzględnienia wniosku o przywrócenie terminu organ odwoławczy wydaje jedną decyzję w sprawie nieuwzględnienia wniosku o przywrócenie terminu i uchybienia terminowi do wniesienia odwołania.

Art. 90d. 1. Przed wydaniem decyzji organ odwoławczy wyznacza osobie siedmiodniowy termin do wypowiedzenia się w sprawie zebranego materiału dowodowego; termin ten za zgodą osoby może zostać skrócony.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, jeżeli decyzja w całości uwzględnia odwołanie.

Art. 90e. 1. Załatwienie sprawy w postępowaniu odwoławczym powinno nastąpić nie później niż w ciągu 2 miesięcy od dnia otrzymania odwołania przez organ odwoławczy.

2. Do terminu określonego w ust. 1 nie wlicza się terminów przewidzianych w przepisach prawa celnego dla dokonania określonych czynności oraz okresów opóźnień spowodowanych z winy osoby składającej odwołanie albo z przyczyn niezależnych od organu.

Art. 91. Badania lub analizy towaru mogą być wykonywane przez laboratoria celne lub inne laboratoria akredytowane zgodnie z odrębnymi przepisami, a także przez podmioty, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1, 2 i 4–8 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2023 r. poz. 742, z późn. zm.⁸⁾), lub inne podmioty, które dysponują metodami i wyposażeniem niezbędnym dla danego rodzaju badań lub analiz.

Art. 92. 1. Z tytułu przeprowadzonych badań lub analiz towarów pobierane są opłaty, w przypadku gdy:

- 1) badanie lub analiza zostaną przeprowadzone na żądanie osoby;
- 2) rozpatrzenie wniosku o wydanie wiążącej informacji taryfowej lub wiążącej informacji o pochodzeniu towaru wymaga przeprowadzenia badania lub analizy.
- 3) (uchylony)
- 4) (uchylony)

2. Osoba, na wezwanie organu celnego, jest obowiązana do uiszczenia zaliczki w określonej wysokości na pokrycie opłat za badania lub analizy, o których mowa w ust. 1.

2a. W przypadku nieuiszczenia zaliczki w wyznaczonym terminie:

- 1) uznaje się żądanie osoby za wycofane – w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1;
- 2) organ celny odmawia przyjęcia wniosku lub wydaje decyzję o odmowie wydania wiążącej informacji – w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2.

3. Kwota opłat powinna odpowiadać rzeczywistym wydatkom poniesionym z tytułu przeprowadzonych badań lub analiz.

4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w drodze rozporządzenia, ryczałtowe stawki opłat za badania lub analizy przeprowadzane przez laboratoria celne. Określając stawki opłat, należy uwzględnić rodzaj przeprowadzanych badań lub analiz, stopień ich skomplikowania i pracochłonność.

Art. 93. 1. Pobierane są opłaty, stanowiące dochody budżetu państwa, za:

- 1) przechowanie towarów w depozycie lub w magazynie czasowego składowania prowadzonym przez organ celny;
- 2) wykonywanie na wniosek osoby zainteresowanej czynności przewidzianych w przepisach prawa celnego w miejscu innym niż urząd celno-skarbowy lub poza czasem pracy urzędu celno-skarbowego.

1a. W przypadku przechowywania w depozycie urzędu celno-skarbowego towarów zajętych na podstawie art. 30 ust. 1 całkowita opłata za to przechowywanie nie może być niższa niż równowartość kwoty 10 euro i wyższa niż wartość celna towaru.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, stawki opłat oraz sposób ich obliczania za:

- 1) przechowywanie towarów w depozycie, w tym w depozycie, o którym mowa w ust. 1a, oraz w magazynie czasowego składowania prowadzonym przez organ celny, uwzględniając wartość celną tych towarów albo wartość rynkową towaru identycznego lub podobnego;
- 2) czynności przewidziane w przepisach prawa celnego, o których mowa w ust. 1 pkt 2, uwzględniając ich charakter.

Art. 93a. 1. Kwoty opłat, o których mowa w art. 92 i art. 93, są ustalane przez organ celny w drodze decyzji.

2. Doręczenie decyzji, o której mowa w ust. 1, nie może nastąpić po upływie 3 lat, licząc od dnia zakończenia czynności, za dokonanie których pobierane są opłaty.

3. W zakresie nieuregulowanym w ust. 1 i 2, w odniesieniu do zabezpieczania i poboru opłat stosuje się odpowiednio przepisy prawa celnego, dotyczące zabezpieczania i poboru należności przywózowych.

Art. 93b. 1. Opłaty podlegają zwrotowi lub umorzeniu, gdy okaże się, że w chwili ich uiszczenia lub ustalenia, kwota tych opłat była nienależna.

2. Opłaty nie podlegają zwrotowi lub umorzeniu, w przypadku gdy fakty, które doprowadziły do uiszczenia lub ustalenia opłat nienależnych, są wynikiem świadomego działania osoby zobowiązanej.

3. Opłaty są zwracane lub umarzane po złożeniu wniosku przed upływem roku od dnia doręczenia decyzji, o której mowa w art. 93a ust. 1.

⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2023 r. 1088, 1234, 1672, 1872 i 2005 oraz z 2024 r. poz. 124, 227 i 1089.

4. W sprawie zwrotu lub umorzenia opłat w całości lub części organ celny orzeka w drodze decyzji.

5. W zakresie nieuregulowanym w ust. 3 i 4, w odniesieniu do zwrotu lub umorzenia opłat stosuje się odpowiednio przepisy prawa celnego, dotyczące zwrotu lub umorzenia należności przywozowych.

Art. 94. (uchylony)

Art. 95. Pozwolenia wydawane na podstawie przepisów prawa celnego nie podlegają opłacie skarbowej oraz innym opłatom o charakterze publicznoprawnym.

Art. 95a. (uchylony)

Art. 95b. 1. Indywidualne dane zawarte w zgłoszeniu celnym oraz innych dokumentach składanych przez zgłaszającego objęte są tajemnicą celną.

2. Przepis ust. 1 stosuje się również do danych zawartych w:

- 1) aktach postępowania celnego oraz aktach postępowania w sprawach o przestępstwa skarbowe lub wykroczenia skarbowe;
- 2) dokumentacji rachunkowej organu celnego;
- 3) informacjach uzyskanych przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej lub naczelnika urzędu celno-skarbowego z banków oraz z innych źródeł niż wymienione w ust. 1.

3. Do przestrzegania tajemnicy celnej obowiązani są funkcjonariusze Służby Celno-Skarbowej oraz członkowie korpusu służby cywilnej zatrudnieni w jednostkach organizacyjnych Krajowej Administracji Skarbowej, którzy w związku z wykonywaniem obowiązków uzyskali dostęp do informacji stanowiących tajemnicę celną.

4. Osoby wymienione w ust. 3 są obowiązane do złożenia na piśmie przyrzeczenia następującej treści:

„Przyrzekam, że będę przestrzegał tajemnicy celnej. Oświadczam, że są mi znane przepisy o odpowiedzialności karnej za ujawnienie tej tajemnicy.”.

5. Do przestrzegania tajemnicy celnej obowiązane są również inne osoby, którym udostępniono informacje objęte tajemnicą celną, chyba że na ich ujawnienie zezwala przepis prawa.

6. Przepisu ust. 5 nie stosuje się do osób, które przekazały informacje objęte tajemnicą celną.

7. W zakresie nieuregulowanym w ust. 1–6 przepisy art. 294 § 3, art. 295, art. 296–297a oraz art. 299–299b i art. 301 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa stosuje się odpowiednio.

8. Naruszenie tajemnicy celnej podlega odpowiedzialności karnej jak za naruszenie tajemnicy skarbowej.

9. Przepisów o tajemnicy celnej nie stosuje się do informacji podlegających ochronie na podstawie przepisów o ochronie informacji niejawnych.

Rozdział 7

Zasady postępowania z towarami objętymi Wspólną Polityką Rolną

Art. 96. 1. W zakresie przewidzianym dla organów celnych postępowanie z towarami objętymi Wspólną Polityką Rolną obejmuje czynności związane z przywozem towarów na obszar celny Unii i wywozem towarów z tego obszaru oraz:

- 1) sprawdzanie i saldowanie pozwoleń na przywóz lub wywóz oraz świadectw IP, o których mowa w art. 1 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1488/2001 z dnia 19 lipca 2001 r. ustanawiającego zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 3448/93 w odniesieniu do obejmowania pewnych ilości niektórych produktów podstawowych wymienionych w załączniku I do Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską ustaleniami dotyczącymi uszlachetniania czynnego bez uprzedniego badania warunków gospodarczych (Dz. Urz. UE L 196 z 20.07.2001, str. 9, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 33, str. 126, z późn. zm.);
- 2) przyjmowanie, sprawdzanie i potwierdzanie wniosków o refundację;
- 3) pobór i badania laboratoryjne próbek towarów;
- 4) wydawanie pozwoleń na prowadzenie magazynów żywnościowych;
- 5) wydawanie pozwoleń na stosowanie procedury planowej;
- 6) uznawanie miejsc załadunku dla potrzeb odpraw towarów wywożonych z wnioskiem o refundację;
- 7) wykonywanie czynności dozoru i kontroli celnej w miejscach, w których towary objęte refundacją są składowane lub przetwarzane przed ich wywozem;
- 8) inne czynności wynikające z przepisów unijnych regulujących Wspólną Politykę Rolną.

2. Przy wykonywaniu czynności, o których mowa w ust. 1, przepisy dotyczące przywozu towarów na obszar celny Unii i wywozu towarów z tego obszaru oraz wykonywania czynności kontroli celnej stosuje się odpowiednio.

3. Czynności w ramach postępowania z towarami objętymi Wspólną Polityką Rolną w zakresie przewidzianym dla organów celnych są realizowane we współpracy z właściwą agencją płatniczą ustanowioną w przepisach odrębnych.

4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw rynków rolnych może określić, w drodze rozporządzenia, sposób współpracy organów celnych z agencją płatniczą przy wykonywaniu zadań wynikających z przepisów unijnych regulujących Wspólną Politykę Rolną, uwzględniając konieczność zapewnienia prawidłowej realizacji tych zadań.

5. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw rynków rolnych może określić, w drodze rozporządzenia, dokumenty stosowane w obrocie towarami objętymi Wspólną Polityką Rolną oraz szczegółowe warunki i tryb postępowania z tymi towarami, w zakresie przewidzianym dla organów celnych, mając na uwadze zapewnienie właściwego dozoru i kontroli celnej oraz wykonywania zadań wynikających z przepisów unijnych regulujących Wspólną Politykę Rolną. Rozporządzenie powinno określać wzory i szczegółowy sposób stosowania dokumentów, szczegółowe warunki i tryb wydawania pozwoleń na prowadzenie magazynów żywnościowych i stosowanie procedury planowej oraz szczegółowe warunki i tryb uznawania miejsc uznanych na potrzeby załadunku.

Rozdział 8

Ewidencja i statystyka dotycząca obrotu towarowego z państwami członkowskimi Unii

Art. 97. Użyte w niniejszym rozdziale określenia oznaczają:

- 1) zgłoszenie INTRASTAT – przekazanie organom celnym w postaci elektronicznej, sporządzonych w określony sposób, informacji dla celów ewidencji i statystyki dotyczącej obrotu towarowego z państwami członkowskimi Unii;
- 2) osoba zobowiązana – osobę fizyczną lub osobę prawną, a także jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej, uczestniczącą w obrocie towarowym z państwami członkowskimi Unii i zobowiązaną do przekazywania informacji dla celów ewidencji i statystyki dotyczącej obrotu towarowego z państwami członkowskimi Unii, zgodnie z przepisami unijnymi regulującymi statystykę dotyczącą obrotu towarowego pomiędzy państwami członkowskimi Unii, przepisami o statystyce publicznej oraz przepisami niniejszej ustawy, lub jej przedstawiciela podatkowego w rozumieniu przepisów o podatku od towarów i usług.

Art. 98. 1. Osoba zobowiązana dokonuje zgłoszeń INTRASTAT na zasadach i w terminach określonych w przepisach unijnych regulujących statystykę dotyczącą obrotu towarowego pomiędzy państwami członkowskimi Unii, przepisach o statystyce publicznej oraz przepisach niniejszej ustawy.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowy tryb, sposób i terminy dokonywania zgłoszeń INTRASTAT i korekt tych zgłoszeń oraz przypadki, gdy dokonanie zgłoszenia INTRASTAT lub korekty tego zgłoszenia nie jest wymagane,
- 2) wymogi, jakie powinno spełniać zgłoszenie INTRASTAT oraz korekta tego zgłoszenia,
- 3) szczegółowy tryb, sposób i terminy dokonywania upomnień oraz szczegółowy tryb dokonywania wezwań,
- 4) właściwość miejscową organów celnych w sprawach dotyczących zgłoszeń INTRASTAT i ich korekty

– mając na względzie wysokość progów statystycznych, która jest ustalana corocznie przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego i udostępniana na stronie internetowej Głównego Urzędu Statystycznego, zakres przekazywanych informacji wymaganych od osoby zobowiązanej oraz możliwość wykorzystania systemu teleinformatycznego, a także potrzebę zapewnienia skutecznego egzekwowania wykonania obowiązku przekazywania prawidłowych informacji dla celów ewidencji i statystyki dotyczącej obrotu towarowego z państwami członkowskimi Unii.

Art. 99. 1. Osoba zobowiązana może dokonywać zgłoszeń INTRASTAT przez przedstawiciela.

2. Przedstawicielem, o którym mowa w ust. 1, może być osoba, o której mowa w art. 5 pkt 4 unijnego kodeksu celnego, w szczególności przedstawiciel celny.

Art. 100. 1. W przypadku niewykonania lub nieprawidłowego wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 98 ust. 1, organ celny, nie więcej niż trzykrotnie, upomina w postaci papierowej lub elektronicznej osobę zobowiązaną o konieczności złożenia zgłoszenia INTRASTAT lub dokonania korekty zgłoszenia już dokonanego.

2. Organ celny, przed skierowaniem upomnienia o konieczności dokonania korekty zgłoszenia INTRASTAT, może wezwać, telefonicznie, telefaksem lub za pomocą innego środka łączności, osobę zobowiązaną do dokonania korekty zgłoszenia lub złożenia wyjaśnień w tym zakresie.

Art. 101. 1. Na osobę zobowiązaną, która pomimo trzykrotnego upomnienia, o którym mowa w art. 100 ust. 1, za okres sprawozdawczy:

- 1) nie dokonała zgłoszenia INTRASTAT lub
- 2) nie dokonała korekty złożonego uprzednio zgłoszenia INTRASTAT

– organ celny może nałożyć karę pieniężną w wysokości 3000 zł.

2. Karę pieniężną, o której mowa w ust. 1, organ celny nakłada w drodze decyzji.

3. Termin płatności kary pieniężnej wynosi 14 dni od dnia doręczenia decyzji.

4. Karę pieniężną uiszcza się gotówką w kasie urzędu skarbowego lub przekazuje na rachunek bankowy urzędu skarbowego określonego na podstawie art. 70 ust. 5.

5. Kara pieniężna stanowi dochód budżetu państwa.

6. Do dochodzenia kary pieniężnej stosuje się odpowiednio art. 65 ust. 7–11.

Art. 102. Do postępowania w sprawach ewidencji i statystyki dotyczącej obrotu towarowego z państwami członkowskimi Unii, w zakresie nieuregulowanym przepisami unijnymi regulującymi statystykę dotyczącą obrotu towarowego z państwami członkowskimi Unii, przepisami o statystyce publicznej oraz przepisami niniejszej ustawy, stosuje się odpowiednio przepisy art. 12, działu III rozdziału 14 oraz działów IV i VIIIa ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa.

Rozdział 9

Przepis końcowy

Art. 103. Ustawa wchodzi w życie w terminie i na zasadach określonych ustawą z dnia 19 marca 2004 r. – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo celne (Dz. U. poz. 623)⁹⁾.

⁹⁾ Ustawa weszła w życie z dniem 1 maja 2004 r. na podstawie art. 1 ustawy z dnia 19 marca 2004 r. – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo celne (Dz. U. poz. 623).